

зефири	милува(т)	преплетен буренак
женска ръка		полски цветя

Латентно е заложена идеята за поместването на полските цветя в буренака. Текстът отдалеко е подготвил тази транспозиция. Шестнадесет стиха преди да се появи „една душа“ друга ръка, майчината, се е погрижила на гроба на лирическия „аз“ да има цветя. („Босилек цвете/ на хладен гроб ще посадиш“). След което по-късно се появява констатацията: „Ще мине време, гроб сирашки /в израснал бурен ще заглъхне“. Това е индексът на транспозицията, подсещащ, че е възможно „преплетен бурен“ да е същият този „израснал бурен“, в който вече има цвете. Но има още един интересен индекс. Въпросът „Чакаш ли ме там?“ се отнася до лирическия субект, лежащ в гроба, и само той би могъл да отговори. Но в безсъзнателното на текста наистина се случват странни неща. В пространството на кръстосващи се предикации раздвояването на бурена от женската ръка („полека“) и въпросът „Чакаш ли ме там“ се оказват двусмислени. Те могат да бъдат отнесени жестово и словесно и към заглъхналото в бурена цвете. То би могло да отговори: „очаквам ръката ти, която да ме освободи от бурена“ или: „не, вече не очаквам...“ Един следващ Яворов текст, „Теменуги“, който ще разглеждаме като деривация на разглеждания мотив, блестящо онагледява това, на пръв поглед произволно допускане. Защото негови емблематични, христоматийно известни стихове, изработени в „небулата“ на „Нощ“ са „Печални чакате ръка, /сънувате и пръсти нежни“.

Да се върнем към самата транспозиция. И тъй, въпросните взаимопрониквания на мотивите пораждат фигурата „цветя в бурен“. Във фоновата част на съвместените предикации знаем, че участват, макар и в изместена посока, тропово съчетание, персонифицирано действие. Това е още един тласък тази фигура да заработи в режима на символните значения. Извършва се премодулиране на вътрешната артикулация на образите. Докосването на женската ръка и влюбе-